

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.621 van 12 januari 1998
in de zaak A. 76.898/IX-848.**

In zake : Hervé EECKMAN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. STIJNS,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 18-20

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopoldlaan II-laan 117.

tussenkomenende partijen :

1. Diane MAREEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. de BRUYN,
kantoor houdende te GENT,
Keizer Karelstraat 14,
2. Werner WEYMEERSCH,
wonende te ZOTTEGEM,
Politiek Gevangenenplein 6.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 26 december 1997 namens Hervé EECKMAN werd ingediend door zijn raadsman J. STIJNS, advocaat te Leuven, om, bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de koninklijke besluiten van 11 oktober 1997 houdende benoeming van respectievelijk Diane MAREEN en Werner WEYMEERSCH tot adjunct-referendaris bij de Raad van State, ingevolge het vergelijkend examen voor de werving van magistraten voor het auditoraat en het coördinatiebureau bij de Raad van State;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 28 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 januari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. STIJNS, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat L. de BRUYN, die verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur L. VERMEIRE daartoe gemachtigd bij beslissing van 27 mei 1997 van de Auditeur-generaal;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van deze zaak.

Overwegende dat de gegevens van deze zaak reeds werden samengevat in het arrest nr. 63.571 van 13 december 1996 waarbij de schorsing, bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid, werd verworpen van de beslissing van de Examencommissie voor de werving van magistraten van het auditoraat en het coördinatiebureau

bij de Raad van State van 5 december 1996 waarbij aan verzoeker werd medegedeeld dat voornoemde Examencommissie besloten heeft hem niet toe te laten tot het vergelijkend examen voor de werving van magistraten van het auditoraat en het coördinatiebureau (zaak A. 72.433/X-7098);

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing betwisten; dat er over de door hen opgeworpen excepties slechts uitspraak moet worden gedaan, indien zou blijken dat aan de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan is voldaan, hetgeen ten dezen niet het geval is;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, vooreerst omdat de examencommissie in haar brief van 5 december 1996 (waarbij beslist wordt dat verzoeker niet mag deelnemen aan het vergelijkend wervingsexamen georganiseerd op 14 december 1996) ten onrechte verwijst

naar haar brief van 22 november 1996, waar dit 25 november 1996 moet zijn (waarin de voorzitter van de examenjury bij het omschrijven van het examen hoofdzakelijk verwijst naar de functie van lid van het auditoraat of van het coördinatiebureau, wijst op de noodzaak tegenover iedere kandidaat te garanderen dat het examen verloopt in omstandigheden die een objectieve vergelijking van de kandidaten mogelijk maakt en verzoeker uitnodigt mede te delen of en hoe hij zich in staat acht aan het examen deel te nemen), vervolgens omdat de andere kandidaten reeds op 21 november 1996, meer dan veertien dagen ervoor, een brief van de examencommissie omtrent hun deelname aan het vergelijkend examen ontvangen hebben, en tenslotte omdat de motivering van de bestreden beslissing zeer summier is en niet ter zake;

3.1.2. Overwegende dat in het voormelde arrest nr. 63.571 van 13 december 1996 dit middel niet ernstig werd bevonden op grond van de volgende overwegingen :

"2.1.3.1. Overwegende dat op het eerste argument moet geantwoord worden dat de vermelding van de datum '22 november 1996' waar dit '25 november 1996' moet zijn een verschrijving is die de regelmatigheid van de bestreden beslissing niet in het minst aantast;

2.1.3.2. Overwegende, wat het tweede argument betreft, dat het feit dat verzoeker pas bij brief van 5 december 1996 van zijn uitsluiting in kennis werd gesteld, geen blijk is van onzorgvuldigheid, maar integendeel van de grote zorgvuldigheid waarmee de aanvraag van verzoeker door de examencommissie onderzocht werd; dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de Hoofdgriffier van de Raad van State en de secretaris van de examencommissie op 13 november 1996 een bezoek brachten aan verzoekers kantoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat bij brief van 25 november 1996 aan verzoeker gevraagd werd toe te lichten hoe hij zich in staat acht deel te nemen aan het examen; dat verzoeker hierop bij brief van 1 december 1996 geantwoord heeft, waarna de voorzitter van de examencommissie bij brief van 5 december 1996 de beslissing van de examencommissie aan verzoeker heeft medegedeeld; dat de examencommissie dan pas haar beslissing heeft genomen nadat zij zich door verzoeker uitgebreid had laten voorlichten over de door hem aangewende technische hulpmiddelen;

2.1.3.3. Overwegende dat, wat het derde argument betreft, waarbij verzoeker de motivering van de beslissing van de examencommissie bekritiseert, verwezen dient te worden naar de bespreking van het derde middel waarin de schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd; dat onder dit voorbehoud het eerste middel niet ernstig is";

3.1.3. Overwegende dat het gezag van gewijsde verbonden aan dit tussenarrest belet dat verzoeker op ontvankelijke wijze met dezelfde middelen nog een vordering tot schorsing inleidt tegen dezelfde beslissing, los van de vraag of een schorsingsberoep met nieuwe middelen nog ontvankelijk is; dat, alhoewel het in casu om een andere beslissing met een andere tegenpartij gaat, de vraag rijst of dit gezag van gewijsde ook in voorliggend schorsingsberoep niet geldt, aangezien de bestreden beslissing, na het openvallen van twee vacatures, enkel, in functie van de resultaten van het kwestieuze vergelijkend examen, na de niet bestreden benoeming van de eerst gerangschikte, de tweede en derde gerangschikte kandidaat benoemt, en de onwettigheid daarvan ook volgens verzoeker het rechtstreeks gevolg is van de onwettigheid van zijn niet-toelating tot dat examen; dat het immers ondenkbaar is dat de bestreden benoemingen wel geschorst zouden worden op basis van een middel dat in eerste instantie de niet-toelating tot het examen betreft, terwijl dit middel in het schorsingsberoep betreffende die toelating als niet ernstig werd verworpen; dat prima facie dan ook kan aanvaard worden dat het gezag van gewijsde, verbonden aan het tussenarrest waarin de middelen gericht tegen die niet-toelating niet ernstig werden geacht, ook in dit geding geldt, zodat dit middel ook thans niet ernstig is; dat minstens verzoeker niet aantoonde waarom thans tot een andere conclusie zou moeten worden gekomen;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel omdat vooreerst uit de brief van 18 oktober 1996 van de

examencommissie (waarbij ontvangst werd gemeld van zijn aanvraag tot deelname aan het vergelijkend examen en werd medegedeeld dat de examencommissie slechts na ontvangst van een afschrift van zijn rechtendiploma over zijn toelating tot het examen kan beslissen), minstens impliciet blijkt dat hij aan de toelatingsvoorwaarden voor het vergelijkend examen voldoet en deze beslissing op geen enkele wijze ingetrokken of gewijzigd werd, en vervolgens omdat hij, met behulp van de bestaande technologieën, perfect in staat is om op dezelfde wijze als de andere kandidaten deel te nemen aan het vergelijkend examen, met eerbiediging van het vooropgestelde examenprogramma;

3.2.2. Overwegende dat in het voormelde arrest nr. 63.571 van 13 december 1996 dit middel niet ernstig werd bevonden op grond van de volgende overwegingen :

"2.2.3.1. Overwegende dat het tweede argument, namelijk dat verzoeker wel in staat zou zijn om aan het examen deel te nemen, samenvalt met zijn betoog tot staving van het derde middel, zodat desbetreffend verwezen dient te worden naar de bespreking van het derde middel;

2.2.3.2. Overwegende, wat het argument betreft als zou verzoeker reeds bij brief van 18 oktober 1996, minstens impliciet, zijn toegelaten, dat verzoeker deze brief verkeerd interpreteert; dat in die brief de secretaris van de examencommissie aan verzoeker de ontvangst van zijn inschrijving meldt, met de mededeling dat zijn inschrijving 'slechts definitief aanvaard (zal) kunnen worden indien hij (de examencommissie) in het bezit stelt van een voor eensluidend verklaard afschrift van (zijn) diploma'; dat deze brief op generlei wijze melding maakt van een reeds genomen beslissing van de examencommissie en niet vooruitloopt op de beslissing van de examencommissie; dat het middel op dit punt niet ernstig is";

3.2.3. Overwegende dat ook deze onderdelen van het tweede middel niet ernstig zijn om de hoger uiteengezette redenen;

3.2.4.1. Overwegende dat in het voorliggend verzoekschrift verzoeker als nieuw element van onredelijkheid aanvoert dat de overheid, gelet op het feit dat nog geen uitspraak ten gronde is gedaan over het annulatieberoep ingesteld tegen de beslissing van de examenjury, "onmogelijk in redelijkheid, bij afweging van de betrokken belangen", kon besluiten tot de benoeming van twee adjunct-referendarissen bij de Raad van State, "gezien het feit dat dit besluit gebaseerd is op een onwettige beslissing van de Examencommissie";

3.2.4.2. Overwegende dat verzoeker aldus het vermoeden van wettigheid verbonden aan de beslissing van de examenjury miskent, een beslissing waarvan de schorsing werd verworpen; dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel niet schendt door in die omstandigheden over te gaan tot benoeming; dat dit trouwens impliciet, maar zeker, door verzoeker zelf bevestigd wordt aangezien hij de benoeming van de eerst gerangschikte niet bestrijdt; dat, zelfs indien zou moeten worden overgegaan tot enige belangenafweging, verzoeker niet aantoonst hoe zijn belang opweegt tegen de belangen van de gunstig gerangschikte kandidaten, die bij niet-benoeming, in afwachting van een uitspraak ten gronde, evenzeer in onzekerheid blijven en het belang van de rechtszoekende en het bestuur bij een volledig ingevuld kader ten einde de achterstand in het behandelen van de dossiers te remediëren;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, omdat hij, louter omwille van zijn visuele handicap uitgesloten wordt van deelname aan het examen; dat hij uiteenzet dat hij in de mogelijkheid is om het vergelijkend wervingsexamen af te leggen op dezelfde wijze als de andere kandidaten, zonder inhoudelijke wijziging van het

voorgeschreven examenprogramma, zowel wat het schriftelijk gedeelte als het mondeling gedeelte betreft, met dien verstande dat hem toegelaten wordt gebruik te maken van de hem ter beschikking gestelde technologische middelen;

3.3.2. Overwegende dat in het voormelde arrest nr. 63.571 van 13 december 1996 dit middel niet ernstig werd bevonden op grond van de volgende overwegingen :

"2.3.3.1. Overwegende dat de gecoördineerde wetten op de Raad van State geen vereisten stellen inzake de lichamelijke geschiktheid om tot het vergelijkend wervingsexamen voor adjunct-auditeur of adjunct-referendaris te worden toegelaten; dat de enige bepaling die, onrechtstreeks, verband houdt met de lichamelijke geschiktheid van de ambtsdragers bij de Raad van State artikel 104 is waarbij bepaald wordt dat de magistraten in ruste worden gesteld 'wanneer zij wegens zware en blijvende gebrekkigheid niet meer in staat zijn hun ambt naar behoren te vervullen of wanneer zij de leeftijd van 70 jaar hebben bereikt'; dat de gecoördineerde wetten geen uitsluitel geven over de vraag of een persoon met een visuele handicap in staat kan zijn dergelijk ambt naar behoren te vervullen; dat er moet rekening worden gehouden met het feit dat heel wat dossiers die de magistraten van het Auditoraat en het Coördinatiebureau, vaak binnen een uiterst kort tijdsbestek, te behandelen krijgen met de hand geschreven stukken bevatten, dat op andere stukken vaak met de hand geschreven vermeldingen als handtekeningen en data voorkomen, en dat in heel wat zaken plannen of kaarten met topografische gegevens moeten geraadpleegd worden, documenten die niet of niet onmiddellijk in braille kunnen worden omgezet;

2.3.3.2. Overwegende dat voor de benoeming tot adjunct-auditeur en adjunct-referendaris de regel geldt dat de benoeming enkel mogelijk is na een vergelijkend wervingsexamen (artikel 71, § 1, van de gecoördineerde wetten); dat aangezien het hier om een vergelijkend examen gaat en niet om een gewoon bekwaamheidsexamen, het examen voor alle kandidaten niet alleen 'gelijkwaardig' dient te zijn, maar het voor alle kandidaten in beginsel op uniforme wijze moet worden georganiseerd; dat alleen al om die reden het uitgesloten is dat de examencommissie ten behoeve van verzoeker een bijzondere regeling zou treffen, waarbij voor hem alleen een 'gelijkwaardig' examen zou worden georganiseerd; dat bij de beoordeling van de zaak rekening moet worden gehouden met het feit dat het schriftelijk examen voor de werving van

magistraten voor het Auditoraat en het Coördinatiebureau volledig afgestemd is op de taken die deze magistraten in de dagelijkse praktijk te vervullen hebben en dit examen als het ware de voorafbeelding daarvan is; dat, zoals reeds werd opgemerkt, heel wat dossiers documenten bevatten die niet of niet onmiddellijk in braille kunnen worden omgezet; dat met de examencommissie moet worden vastgesteld dat dit soort dossiers voor het examen niet a priori kan worden uitgesloten; dat de examencommissie op grond van redelijke argumenten geoordeeld heeft dat de kandidatuur van verzoeker niet in aanmerking kan worden genomen; dat het middel niet ernstig is";

3.3.3. Overwegende dat ook dit middel om de bij het eerste middel uiteengezette redenen niet ernstig is;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker in zijn vierde middel stelt dat het onpartijdigheids- en onafhankelijkheidsbeginsel is geschonden en meer bepaald artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en in het bijzonder het beginsel "nemo iudex in causa sua" met de voeten is getreden, aangezien uiteindelijk de Raad van State in casu dient te oordelen over een beslissing van de examenjury ingesteld door de Raad van State, waarbij rekening moet worden gehouden met het feit dat de Koning bij de benoeming gebonden is door de rangschikking van de examenjury;

3.4.2. Overwegende dat, daargelaten de vraag of artikel 6.1. van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens in casu toepasselijk is (hetgeen veronderstelt dat het een geschil betreft over burgerlijke rechten), dit middel niet ontvankelijk, minstens niet ernstig is, want niet gericht tegen de bestreden beslissingen, noch tegen de beslissing van de examenjury; dat verzoeker immers nergens stelt dat de examenjury of de Koning zelf partijdig zouden zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissingen, maar enkel dat de Raad van State niet onpartijdig kan oordelen over die beslissing; dat, zelfs in de veronderstelling dat dit juist zou zijn, niet valt in te zien hoe deze omstandigheid die betrek-

king heeft op de schorsings- en annulatieprocedure en niet op de procedure die leidde tot de bestreden benoemingen zelf, retroactief, de bestreden beslissingen zelf onwettig zou maken; dat dit hoogstens zou kunnen leiden tot het in vraag stellen van de bevoegdheid van de Raad van State;

3.5. Overwegende dat verzoeker geen ernstige middelen heeft aangevoerd; dat derhalve niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken tot tussenkomst van Diane MAREEN en Werner WEYMEERSCH worden ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op tienduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf januari 1900 achtennegentig, door :

de HH. A. BEIRLAEN, wnd. voorzitter, staatsraad,
 M. MILOJKOWIC, toegevoegd.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.